

Vi ses...

Dom kom allt närmare. Man kunde höra soldaternas tågande steg. Varje sekund var fylld av skräck. Utanför så kunde man höra skrik, folk som bad om nåd, gråten som bara plötsligt hade slutat med ett skott. Mamma var sjuk och hon kunde inte fly och pappa hade förts bort av soldaterna. Jag och mina två yngre bröder hade däremot chansen att överleva, men vi ville inte lämna mamma där alldeles ensam för att möta döden. Men i sista stund så var vi bara tvungna att fly. Det hade mamma bett oss om. Om att vi skulle klara oss och komma till ett ställe där lidande, död och sorg inte existerade. Hon bad mig om att ta hand om mina bröder. Sorgen inom mig var så stor att jag knappast kunde fälla en enda tår. Vi kramades om och strax därefter var jag och mina bröder på flykt från döden. Det sista vi hörde från mamma var ” Vi ses...”. Jag ville så gärna tro på dom sista orden mamma hade sagt till oss och det gjorde jag, men jag visste att vi inte skulle ses. Inte i det här livet i alla fall.

Jag och mina bröder hade kommit fram till en annan stad efter flera dagars vandring. Vår mat som vi hade med oss hade tagit slut dagen innan vi hade kommit fram. I den staden hade soldaterna redan varit i. Det var nästan helt tyst, men det fanns dom som hade lyckats gömma sig och överlevt. En av dom var Zhara. Hon var ungefär femton år och alltså lika gammal som jag. Vi blev så bra kompisar efter bara några dagar. Kanske var det för att vi förstod varandra eftersom att vi hade gått igenom samma sak. Hon visste inte vart hennes familj var och vi hjälptes åt med mat och sånt som var nödvändigt för att klara oss. Vad vi inte visste var att soldaterna skulle komma tillbaka. Det sista jag kommer ihåg från det var att allt plötsligt hade blivit svart.

När jag sedan vaknade så satt Zhara bredvid mig och mina bröder sov. Allt kändes så konstigt. Det kändes som om vi flög och det gjorde vi. Vi var på väg till Sverige. Jag fick veta att jag hade svimmat precis när vi hade kommit till Zharas gömställe, men det viktiga var att vi hade klarat oss. Det var en journalist som hade tagit med oss när hon skulle flyga tillbaka till Sverige.

Det var ett helt främmande land. Allting var vitt och kallt, men vackert.

Ett halv år senare hade det blivit varmt. Det var sommar och jag fick besöka min nya skola som jag skulle börja i när lovet var slut.

Det blev slutligen augusti och skolan började. Den här skolan måste vara rik, tänkte jag. Men så var det visst i alla svenska skolor, men ändå så klagade dom andra eleverna. Det var så konstigt.

Jag bodde hos en finks familj. Zhara och mina bröder bodde någon annanstans, men vi gick i samma skola och träffades så ofta vi kunde. Vi gick till Moskèn tillsammans och blev bättre och bättre på svenska. Att bo i Sverige kändes nästan som om jag hade kommit till ett annat och nytt liv. Det hade jag ju i och för sig, men jag syftade på det nya livet där jag skulle få träffa min mamma.

Nu hade det gått ett år sedan jag hade kommit till Sverige.

En dag när jag kom hem från skolan så hade jag fått ett brev. I det stod det att en kvinna sökte efter tre barn. Namnen på dom tre barnen var exakt dom namn som jag och mina bröder hade. Kvinnan hade kommit till Sverige för ett halv år sedan och när vi äntligen träffade henne så kände jag hur tårarna började rinna ner för min kind. Det var inte för att jag var ledsen. Det var glädjetårar. Där satt hon i rullstol med det finaste leende jag någonsin hade sett. Det var min mamma...

Just under den stunden så viste jag att det här var det nya livet där jag tillsammans med mina bröder skulle få vara med min mamma. Det var precis som hon sa innan vi flydde..." Vi ses"

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren casanova med Poeter.se id #7195 innehar upphovsrätten